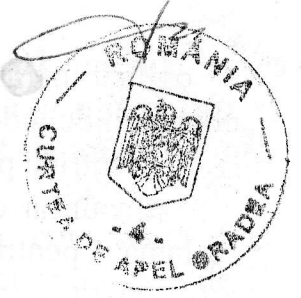

895 / 2008

20.06.2014

ROMANIA
CURTEA DE APEL ORADEA
- SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL -
Dosar nr. /111/CA/2010

DECIZIA NR.598/CA/2011 - R

Sedința publică din 2011

PREȘEDINTE : - judecător
JUDECĂTOR :
JUDECĂTOR :
GREFIER :

Pe rol fiind soluționarea recursurilor în contencios administrativ declarate de pârâtele **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea, Str.D.Cantemir nr.2B, județ Bihor și **Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj** în nume propriu și în reprezentarea Autorității Naționale a Vămirilor București, cu sediul în Oradea, str.Armatei Române nr.4, în contradictoriu cu intimatul reclamant domiciliat în Oradea, str. nr. , județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. CA din 2010 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. /111/2010, având ca obiect **anulare act administrativ.**

La apelul nominal făcut în cauză au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că recursurile sunt scutite de plata taxei de timbru, că intimatul reclamant a depus la dosar în data de 2011 întâmpinare, precum și faptul că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă conform prevederilor art.242 alin.2 Cod procedură civilă, după care :

Instanța, având în vedere faptul că nici la a doua strigare a cauzei nu se prezintă nimeni, precum și faptul că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă conform prevederilor art.242 alin.2 Cod procedură civilă, consideră cauza lămurită și rămâne în pronunțare asupra acesteia.

CURTEA DE APEL,
DELIBERÂND :

Asupra recursurilor, de contencios administrativ, de față, constată următoarele :

Prin sentința nr. /CA din 2010 pronunțată în dosarul nr. /111/2010 Tribunalul Bihor a admis în parte cererea formulată de reclamantul în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor și Direcția Regională de Accize și Operațiuni Vamale Cluj și în consecință a dispus anularea în parte a Deciziei nr. /29.09.2008 emisă de D.G.F.P.Bihor și a Deciziei nr. /31.03.2008 emisă de D.R.A.O.V Cluj în măsura în care prin acestea se stabilesc majorări de întârziere anterior-termenului de 7 zile de la data comunicării Actului constatator nr. /20.02.2002.

A obligat pârâtele în favoarea reclamantei la plata sumei de 1.114 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța de fond a avut în vedere următoarele :

În urma controlului „a posteriori” a certificatului de origine EUR 1 prezentat de reclamant pentru autoturismul importat Opel Astra, control efectuat pe baza dispozițiilor art. 106 lit. c din H.G. nr. 1.114/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului Vamal, s-a constatat că acest certificat este fals. Potrivit Protocolului anexă la Acordul European instituind o asocieră între România și Comunitățile Europene, ratificat prin OUG nr. 192/2001, autoritățile vamale ale țărilor importatoare pot solicita verificarea ulterioară a dovezilor de origine. Dispozițiile art. 106 lit. c din H.G. nr. 1.114/2001 permit în cadrul controlului „a posteriori” autorității vamale române să verifice în termen de 5 ani de la efectuarea importului, aspectele referitoare la autenticitatea certificatului EUR 1 emis de autoritățile vamale germane, caracterul original al produselor în cauză sau îndeplinirea celorlalte condiții din protocol. Rezultatul acestei verificări a confirmat situația neîndeplinirii condițiilor pentru acordarea tarifului preferențial la data efectuării importului potrivit dispozițiilor art. 107 din H.G. nr. 1.114/2001 care arată că „în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului tarifar preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale”. Prin invalidarea certificatului de circulație a mărfurilor EUR 1, legea română consideră că acesta nu este valabil, fără a se lua în considerare măsura prin care autoritatea vamală străină a considerat că acesta nu este valabil, concluzia legii fiind că acesta este inexistent. Drept urmare, autoritățile vamale române au emis Actul constatator privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului nr. 13/20.02.2002 prin care s-au stabilit obligații vamale, care nefiind achitate în termen au generat majorări de întârziere, sens în care, pârâta DRAOV Cluj a emis Decizia nr. 13/31.03.2008 stabilind în sarcina reclamantului, pentru perioada 06.02.2001 – 04.02.2008 majorări de întârziere în sumă de 1.114 lei.

Împotriva acestei decizii, reclamantul a formulat contestație, care a fost respinsă prin Decizia nr. 13/29.09.2008.

Examinând modul de calcul al obligațiilor accesorii stabilite în sarcina reclamantului prin actele administrative contestate, tribunalul a constatat că majorările și penalitățile de întârziere calculate începând cu data efectuării importurilor, nu sunt datorate pe perioadele pentru care s-au calculat.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 (Codul Vamal, în prezent abrogat, dar în vigoare la data respectivă) când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, după determinarea taxelor vamale cuvenite autoritatea vamală ia măsuri de încasare, diferențele în minus urmând a se comunica titularului operațiunii vamale, care este obligat să le achite în termen de 7 zile de la data comunicării.

Prin urmare, neplata datoriei de titularul operațiunii în acest termen atrage suportarea majorărilor de întârziere aferente acestei diferențe, însă cum datoria vamală a fost stabilită în cadrul controlului vamal „a posteriori” a devenit scadentă doar în momentul stabilirii ei, astfel că nu poate comporta penalități pentru perioada anterioară.

Totodată, cum legiuitorul a stabilit în favoarea debitorului titular al operațiunii un termen de grație de 7 zile pentru achitarea debitului stabilit la controlul ulterior, majorările și penalitățile de întârziere se vor datora doar de la expirarea aceluia termen.

În ceea ce privește susținerile reclamantului, conform cărora dobânzile și penalitățile de întârziere ar fi trebuit calculate doar până la data comunicării somației de plată, invocând

dispozițiile art.14 al.3 din OG 61/2002 și art.121 al.3 din OG 92/2003, instanța urmează să constate că aceste texte de lege reglementează penalitățile de întârziere, ori prin decizia nr. /31.03.2008 nu s-au stabilit în sarcina reclamantului decât majorări de întârziere, instituție diferită de cea a penalităților.

De asemenea, susținerile reclamantului, conform cărora contestația formulată împotriva actului constatator nr. /2002 nu a fost soluționată, sunt contrazise de Decizia nr. /15.04.2002, prin care a fost respinsă contestația acestuia, care i-a fost comunicată cu confirmarea de primire nr. /18.04.2002.

Față de cele reținute, instanța în temeiul art. 1, 8, 18 din L.554/2004 a admis doar în parte cererea reclamantului, în sensul că a dispus anularea în parte a Deciziei nr. /29.09.2008 emisă de D.G.F.P.Bihor și a Deciziei nr. /31.03.2008 emisă de D.R.A.O.V Cluj în măsura în care prin acestea se stabilesc majorări de întârziere anterior-termenului de 7 zile de la data comunicării Actului constatator nr. /20.02.2002.

Fiind în culpă procesuală, în temeiul art.274 al.1 C.pr.cv., au fost obligate pârâtele, în solidar, în favoarea reclamantului, la plata sumei de 2241 lei reprezentând cheltuieli de judecată

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță a declarat recurs în termen legal, recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii și menținerea ca legale și temeinice a actelor administrative atacate.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată hotărârea instanței de fond este netemeinică și nelegală întrucât instanța nu a ținut cont de disp.art.141 al.1 din Legea 141/1997 privind Codul Vamal al României conform căroră în cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale, respectiv la data de 6.02.2011, raportat la documentul care atestă înregistrarea declarației vamale reprezentat prin chitanța nr. 2877 emisă de autoritatea vamală la data de 5.02.2011.

Având în vedere că reclamantul a achitat obligațiile reprezentând datorie vamală stabilite în sarcina sa doar la data de 4.03.2008, consideră că în mod corect au fost stabilite în sarcina sa obligații de plată accesorii potrivit prev.art.13 din OG 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare.

Având în vedere principiul de drept conform căruia accesoriul urmează principalul este evident că accesoriile aferente datoriei vamale stabilită prin actul constatator /2002 se calculează de la aceeași dată.

Prin urmare autoritățile vamale au procedat în mod legal la emiterea deciziei referitoare la plata accesoriilor aferente obligațiilor fiscale în sumă de 215 lei, pentru plata cu întârziere a obligațiilor vamale în sumă de 2130 lei stabilite prin actul constatator /20.02.2008, în urma controlului ulterior al dovezii când s-a constatat că certificatul de origine EUR 1 prezentat de reclamant pentru autoturismul importat era nelegal.

În ce privește aplicabilitatea disp.art.61 al.3 din Legea 141/1997 privind Codul Vamal al României în vigoare la data respectivă, arată că acestea sunt aplicabile exclusiv cu privire la penalitățile de întârziere, ce nu fac obiectul deciziei nr. /31.03.2008.

Pentru motivele arătate solicită admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii și menținerea ca legale și temeinice a actelor administrative atacate.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță a declarat recurs în termenele recurenței D.R.A.O.V Cluj solicitând instanței admiterea recursului și modificarea în tot conținutul sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii reclamantului.

În dezvoltarea motivelor de recurs, arată că eroarea instanței de fond rezidă în primul rând în faptul că nu a luat în considerare existența titlurilor executorii în mâna recurenței – creditor fiscal D.R.A.O.V Cluj. Arată că intimatul a contestat datoria sa vamală iar soluția de respingere a contestației la titlu nu a fost atacată cu acțiune în contencios administrativ la instanța competentă – Tribunalul Bihor, rămânând definitivă în procedura jurisdicțională. Totodată împotriva executării silite pornită de creditoarea D.R.V Oradea în dosarul execuțional nr. 1234/2002 reclamantul a formulat contestație la executare, prin care a solicitat atât anularea titlurilor executorii cât și a executării silite pornită împotriva sa. Instanța de executare a respins ca neîntemeiată contestația, soluția fiind menținută și în recurs. Rezultă astfel că instanța de fond nu ar mai fi trebuit să pună în discuție datoria vamală stabilită în sarcina intimatului, implicit accesoriile acesteia.

Mai arată că instanța de fond a interpretat greșit disp.art.61 al.3 din Legea 141/1997 privind Codul Vamal, deoarece exista o strictă delimitare între termenul de plată și exigibilitatea majorărilor de întârziere. Aceste două instituții nu se confundă și nu au aceeași natură juridică și efecte. Nicăieri în alin.3 nu se spune că majorările de întârziere se vor calcula începând cu ziua imediat următoare expirării termenului de 7 zile, dacă debitorul vamal nu face plata datoriei vamale. Termenul de 7 zile este un termen de grație dar doar dacă plata este făcută înăuntrul acestui termen, iar dacă nu se face plata se datorează accesorii așa cum sunt stabilite și calculate de organul de control.

Datoria vamală a fost stabilită în anul 2002 dar diferențele de drepturi vamale constatate se datorează de la data importului efectuat de intimat din cauza faptului că a beneficiat eronat de facilități fiscale-vamale odată cu importul realizat, în baza unei dovezi de origine preferențială emise incorect.

În drept au fost invocate art.304 pct.9, art.304 ind.1 și 312 Cod procedură civilă.

Examinând sentința recurată, prin prisma motivelor de recurs invocate, a apărărilor formulate, a actelor de la dosar, precum și în temeiul dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, Curtea de Apel constată că este legală și temeinică, recursurile fiind nefondate.

Pornind de la dispozițiilor art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997 (Codul Vamal, în prezent abrogat, dar în vigoare la data respectivă) conform căroră, când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, după determinarea taxelor vamale cuvenite, autoritatea vamală ia măsuri de încasare, diferențele în minus urmând a se comunica titularului operațiunii vamale, care este obligat să le achite în termen de 7 zile de la data comunicării, în mod just a apreciat tribunalul că majorările și penalitățile de întârziere, nu sunt datorate începând cu data efectuării importurilor, ci după expirarea termenului de 7 zile de la data comunicării actului constatator.

Într-adevăr, potrivit art.141 al.1 din Legea 141/1997 privind Codul Vamal al României, în cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale, însă dispozițiile art. 61 alin. 3 din același act normativ au un caracter special, referindu-se la controlul vamal ulterior, ceea ce face și obiectul speței în discuție.

Prin urmare, din moment ce în cazul controlului ulterior, datoria vamală trebuie achitată în termen de 7 zile de la data comunicării cuantumului acesteia, este evident că și accesoriile în cazul nerespectării termenului legal de plată curg după expirarea acestui termen, conform principiului accesoriul urmează soarta principalului.

În sensul celor expuse sunt și reglementările cuprinse în art. 13 alin 1 din OG11/2006.

Potrivit acestora, pentru achitarea cu întârziere a obligațiilor bugetare, debitorii datorează majorări de întârziere, calculate pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua imediat următoare scadentei obligației bugetare și până la data realizării sumei datorate inclusiv, potrivit prevederilor legale în vigoare, or așa cum am mai arătat data scadenței obligației bugetare este după expirarea termenului de 7 zile de la comunicare datoriei vamale.

Se mai impune a se menționa că deși intimatul a contestat datoria vamală stabilită în sarcina sa de fostul Birou Vamal Episcopia Bihor, contestație respinsă prin decizia nr. 15.04.2004 care nu a fost atacată în instanță și cu toate că s-a contestat și executarea silită începută de DRV Oradea, contestație respinsă de către Judecătoria Oradea, aceste împrejurări susținute de recurenta D.R.A.O.V Cluj nu împiedică prima instanță să analizeze Decizia nr. 10/29.09.2008 emisă de D.G.F.P.Bihor, întrucât această decizie s-a pronunțat ulterior, fiind rezultatul controlului vamal a posteriori, iar acțiunea în contencios administrativ s-a exercitat cu privire la aceasta.

Față de considerentele expuse, în mod corect instanța de fond a apreciat că Decizia nr. 10/29.09.2008 emisă de D.G.F.P.Bihor și Decizia nr. 10/31.03.2008 emisă de D.R.A.O.V Cluj sunt nelegale în măsura în care prin acestea se stabilesc majorări de întârziere anterioare termenului de 7 zile de la data comunicării Actului constatator nr. 10/20.02.2002.

Răspunzând criticilor recurențelor care s-au dovedit a fi nefondate, în baza art. 312 cod procedură civilă, recursurile vor fi respinse.

Instanța nu va acorda cheltuieli de judecată deoarece acestea nu s-au solicitat.

*Pentru aceste motive,
În numele legii,
D E C I D E :*

RESPINGE ca nefondate recursurile declarate de recurentele pârâte *Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor* cu sediul în Oradea, Str.D.Cantemir nr.2B, județ Bihor și *Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj* în nume propriu și în reprezentarea *Autorității Naționale a Vămilelor București*, cu sediul în Oradea, str.Armatei Române nr.4, în contradictoriu cu intimatul reclamant domiciliat în Oradea, str. nr. , județ Bihor, **împotriva** sentinței nr. din 2010 pronunțată de Tribunalul Bihor pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

I R E V O C A B I L Ă .

Pronunțată în ședința publică din 2011.

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

JUDECĂTOR :

GREFIER :